

Daar, op een bankje bij het pad wat verder weg, zit een kleine vrouw. Kijkt ze naar haar? Lucia loopt langzaam een stukje in haar richting. Nee, ze kijkt niet, het vrouwtje staart naar haar. Heel indringend. Een donkerbruin hoedje heeft ze op. Het staat een beetje scheef. Waarom kijkt ze zo? Of verbeeldt Lucia het zich? Het lijkt wel of zij, Lucia, het niet is, maar iets anders dat haar voeten laat bewegen. Alsof de vrouw een magneet is. De vrouw zegt niets, maar glimlacht opeens geheimzinnig.

Het is net of ze door me heen kijkt, denkt Lucia. Waarom gaat Lucia naast haar zitten? Ze weet het niet. Vanuit haar ooghoeken spiekt ze opzij en neemt de merkwaardige verschijning op.

Vreemd! Nog steeds fixeert het vrouwtje haar ogen op de plaats waar Lucia stond.

Bij haar voeten staan vijf plastic tassen, allemaal propvol spulletjes. Haar grijze, halflange krullende haar, dat onder haar hoedje vandaan komt, staat opzij en zit vol klitten. De mouw van haar jas is gerepareerd met een ander stukje stof. Onder het wijde rokje steken blote, knobbelige knieën. Lucia buigt zich heel langzaam iets naar voren zodat ze de rest in zich kan opnemen. Raar: een korte blauwe sok en een lange rood-wit gestreepte kous. Puntige schoenen – die nodig gepoetst moeten worden, zou mama zeggen.

‘Ja, kind,’ zegt het vrouwtje peinzend met een nu ernstig gezicht. ‘Het leven is een lolletje. Dat is het en niet meer.’ Ze knikt een paar keer, nog steeds voor zich uitstarend. Met de punt van haar schoenen begint ze rondjes te maken in het

zand. Ze heeft opvallend kleine voeten. Dat geeft haar vanzelf iets sierlijks.

‘Een lolletje, dat is het ... Zo is het en zo moet het zijn.’

Lucia weet niet wat ze daarop moet zeggen. Maar het is prettig stil. Boven hun hoofd tjilpt een mus op een tak, als een echo van de woorden. Lucia voelt zich licht in haar hoofd.

‘Hoe heet u?’ vraagt Lucia.

De mevrouw draait haar hoofd opzij en kijkt haar indringend aan. Ze heeft vriendelijke, stralende ogen. Hemelsblauw met lichtjes erin. Haar huid is dun, met hier en daar een adertje. Als de kleine rivieren op de landkaart in Lucia’s klas. Borstelige wenkbrauwen, net als Lucia’s moeder.

‘Ik heet eigenlijk anders. Maar jij mag me Vera Fee noemen. Vera Fee, zo noemen al mijn vriendinnen me.’

‘Ben ik dan een vriendin?’

Vera Fee bekijkt haar van top tot teen. Alsof ze er zeker van wil zijn dat élk stukje van Lucia een vriendin van haar is. Ze knikt goedkeurend.

‘Natuurlijk!’ zegt ze dan, ‘Oók een vriendin.’

En ze kijkt weer voor zich uit.

Een vriendin ... zij is een vriendin van Vera Fee. Lucia heeft niet zoveel vriendinnen. Dat maakt Lucia blij. Een vriendin van Ve – ra Fee. En toch weet ze niet eens wat dat inhoudt.

‘Hoe is het met je moeder, kind?’

Verbaasd kijkt Lucia op. Is Vera Fee ook een vriendin van haar moeder?